

*Revista de lletres en,
llengua Valenciana*

Neto

El tio del careto

Este més; El regal

¡Homenage als Maulets!

Editorial

El passat dia 25 d'abril, com tots els anys, s'ha commemorat i recordat als *maulets*, que com tots sabem, foren els treballadors del camp i baix clero, els gremis i algunes persones de la noblea que en l'època de la Batalla d'Almansa, es situaren al costat de l'Archiduc Carles d'Àustria, III, (Carles III), lluitant en contra dels Botifles, que foren les persones que es situaren al costat de Felip V, el qual després de guanyar la famosa batalla, li llevà els furs al Regne de València, per no haver-li demostrat fidelitat.

Després de fer, des d'estes pàgines el nostre sentit homenage als *Maulets*, paraula que diuen que pot vindre de la

veu àrap, 'Maula' que significa, 'esclau', voldria fer un símil, no sé si encertat o no, pero cal retratar-lo.

Hui en dia tenim una nova Batalla d'Almansa, que és el nomenat, 'Conflicte llingüístic', un nou Rei Felip V, que seria la A.V.L. I el seu actual eixercit, els seues acadèmics, les dos generalitats, la valenciana i la catalana, i la gran majoria dels polítics. (De nou la part alta de la població), i un nou Archiduc d'Àustria, que podria ser la R.A.C.V. I el seu eixercit, els escriptors, valencianistes de cor i alguna que atra honrosa excepció de la noblea i patronat.

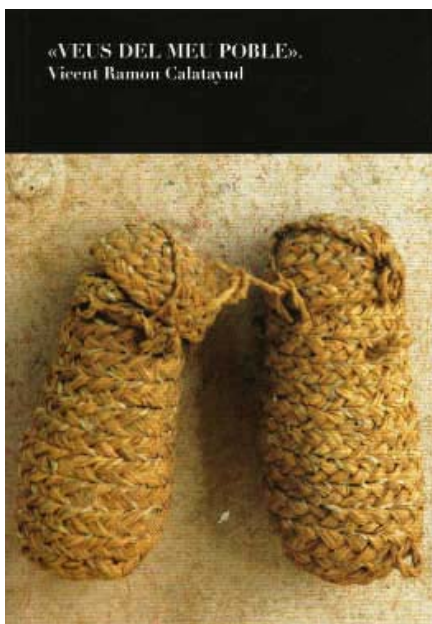
De nou la situació està plantejada com en aquella Batalla d'Almansa durant la Gue-

rra de Successió Espanyola.

Ya coneixem l'història i sabem com acaba, el rei Felip V (A.V.L.) guanya i per collons nos lleven els furs, (nos lleven la llengua i les nostres arraïls).

A vore si som sabuts i esta volta guanya l'Archiduc Carles (R.A.C.V.) i en ella lo que tots els valencians de cor volem, podem tornar a tindre el nostre idioma valencià en tot el seu esplendor dels seus millors temps i les nostres arraïls a salvo de gent de mal viure que nos les volen furta.

¡A vore si per una punyetera volta podem ser més sabuts que els veïns!

Veus del meu poble

Un llibre de

Vicent Ramon Calatayud

Editorial: Oronella

I.S.B.N. 987-84-96472-15-0

Depòsit llegal: V-4172-2007

Recull d'obres de l'autor que tenen per denominador comú, la sensibilitat de l'escriptor vallai per a retratar un món que ya se'ns ha escapat d'entre els dits.

Es tracta d'un llibre singular i inclassificable que nos transporta a un atre temps en la comarca natural del riu Montesa o Cànyols i en concret en Vallada.

En una prosa rica en matisos, l'autor nos parla de les costums, dels oficis, dels parages i, a la fi, de l'idiosincràsia de

Vicent Ramon Calatayud

les gents valencianes d'interior.

L'importància de les estacions, plenes d'anècdotes sugerents, les històries d'un carreter i cóm era la casa de son yayo i tantes i tantes coses que fa d'este llibre, un llibre d'imprescindible llectura per a tots sense perdre's una coma.

Neto, El tio del careto

El Regal

Ei, pareix mentira, pero ya hem arribat al tercer número!

Puix ya són tres més dels que yo esperava que anaren a editar-se d'esta revista... ¡Je! Vaig a creuar els dits per si acàs, i si voleu, que pense que sí, vos vaig a contar una coseta que m'ocorregué en un regalet que trobí un dia damunt la taula del menjador.

Estàvem en estiu i m'alcí de bon matí, per a aprofitar el dia al màxim, m'agrada moltíssim poder olorar l'aroma dels arbres que donen ombra en el parc que tenim davant del portal del nostre edifici. Baixí al carrer i aspirí fortament un parell de voltes, o ¡quin goig! Ya que estava en el carrer, aprofití per a anar a ca *El Xavi* a prendre un rebentat, no a soles de cerveses viu l'home.

Pugí de nou a casa més content que un chiquet en sabates noves, i en passar al menjador, ahí estava el regal nugat en un llaç roig i acompanyat d'una targeta... ¡El món es caigué damunt de mi! Hui és l'aniversari de la nostra boda, ¿Cóm he pogut oblidar-me d'ell? Devia d'anar-me de nou a comprar alguna cosa, no sé unes flors, pero l'única floristeria que hi ha al costat de ma casa els dumenges tanca, uns pastiços, ¡no pot ser! Encara que a la meua costella li agra-

den els pastiços més que a un porc revolcar-se en la porquera, fa uns mesos que el mege se'ls ha prohibit, ¡AH! Ya ho tinc, tocaré a *El Xavi* i li demanaré una taula per a dinar, *El Xavi* és el meu amic i encara que ho tinga tot de gom a gom no m'anirà a dir que no pot fer-me costat en esta situació.

- 'Estàs parlant en el contestador de...'

- ¡Malaïda siga la meua sòrt!

- Neto ara ix en seguida en quant acabe de ficar-me '*de punta en blanc*' com em digueres l'atre dia.

- ¡Val carinyo, no passa res! ¡Tarda tot el temps que et faça falta!

No tot va a ser roïn, sense voler, m'he trobat en uns minuts més per a poder contactar en *El Xavi* i aixina... ¡Espera! Posar-se de punta en blanc com yo li diguí... ¿Quan li he dit yo això?

- Carinyo, ¿Quan...? -No calla. No digues res i no tires a perdre lo que encara no saps que ha passat.

- Digues Neto. ¿Qué vols?

- No. No res. Era una badoqueria.

- ¡AH, val! Estic posant-

me les arracades noves, i qué bon gust que tens, em queden de maravella. ¡Gràcies Neto!

AH, no, no. Això sí que no. ¡Yo no li he comprat res, i manco unes arracades! Si les úniques arracades que ha estrenat estant casada en mi han segut les de la boda i no se les comprí yo.

Ací està coent-se alguna cosa, i no bona.

- ¡Neto! Ya sé que estic tardant un poquet més del conte, pero el dia i la situació ho mereixen.

- ¡La mare que em parí! ¿Qué estarà tramant esta tia?

- Per cert, si vas al menjador, voràs una caixeta en un llaç molt bonico. ¡És el teu regal! No és tan bonico com el que tu m'has fet a mi, pero que vols que et diga, l'any que ve, intentaré que siga millor. ¡Obrillo!

M'acostí cap a la caixeta en més por que vergonya, i esperant-me qualsevol cosa, des d'una panderola, cosa que em pareix que no, puix a mi no em donen oix per ad ella sí, fins a que estiga buida per a poder dir-me alguna burredada després. De totes maneres, ara si que ya no podia fer res, i la veritat era que tocar a *El Xavi*, puix que tampoc era lo més encertat. ¡En

dos collons i a obrir la caixeta com un home!

Agarrí la caixeta i la sacsí, no pesava molt, lo que hi haguera dins d'ella, pero que hi havia alguna cosa, ¡segur!, puix sonava. Tirí d'una punta del llaç i este s'esgolà a poc a poc fins a que es soltà del tot i caigué molt suaument damunt la taula.

Agarrí la tapadora en una mà i la base en l'atra i com els chiquets poreguites comencí a obrir-la, no sabia si mirar o no mirar. A la fi, la caixeta quedà oberta i un bon montó de paperets units per una grapa quedaren a la vista.

Soltí la caixeta i agarrí els paperets, ¿Paperets? ¡Eren factures! Una factura d'unes arracades comprades en una prestigiosa joyeria del cap i casal, una factura d'un vestit de festa, en un preu tan desorbitat, que ni de joveneta havia tingut un vestit d'eixe preu. Una reserva per a dinar en un dels millors restaurants del voltant del port de Sagunt, eixe que fa més de dèu anys que no anem i que en el seu dia diguérem que seria el nostre restaurant per a sempre, i dos entrades per a vore una obra de teatre, eixa que estan representant des de fa sis mesos i mai no trobe el dia d'anar a vore-la. Els ulls se m'ompliren d'unes chicotetes llagrimetes que no volgué mostrar.

En eixe moment aparegué Ampar, estava més bonica que mai, o per lo manco, més bonica que fa molt de temps. El dissabte, com tots ells, havia estat en la peluqueria pero esta

volta li havien deixat les orelles buides per a poder lluir unes arracades grans i en un fum de zirconites blanques que resaltaven la bellea del seu rostre. El vestit en un color morat clar li fea un cos d'enveja, i yo pobre diable, a soles em quedí en el grapat de factures en la mà i sense saber que Dir.

- ¡Estàs preciosa Ampar!

- ¡Gràcies Neto!

- Devies d'haver-te comprat també unes sabates, ¡el dia ho mereix!

- ¡No patixques! També

me les he comprades, ¿veus? - alçà un poquet un peu- pero no m'acordí d'afegir al montó la factura. -Neto somriugué.

- Deuria d'enfadar-me, pero ¡recollons que tens raó! En tot lo que has fet hui. ¡Agarrat del braç que hui més que mai, vaig a presumir de dòna per tot arreu!

Be. I el dia acabà com devia d'acabar. ¡De puta mare!

Quarantassís anys porte casat en Ampar i cada dia m'ame més.

MISSAL EN VALENCIÀ

Pare nostre que estàs en el cel...

Per als retors i les persones que estiguen al voltant de les iglésies i els retors de les mateixes i que encara no ha sàpien, que imagine que a hores d'ara seran molt poquetes persones.

Lo Rat Penat ha realizat l'esforç de posar debades a l'abast de tots els retors que ho demanen, el missal en valencià, el leccionari complet, les misses de Sant Vicent Ferrer i la

Mare de Deu dels Desamparats, aprovades per la Santa Seu, baix el pontificat del Joan pau II

És tot un lux que a cap retor que es precie, ha de faltar-li en la seua estanteria, i sobre tot, a cap retor que es precie, ha de faltar-li damunt del seu faristol per a poder oficiar una missa com toca i en la llengua que toca, que és la demanada per tots els valencians.

Per a més informació, <http://www.loratpenat.org>

Per a colaborar, visita la nostra página Uep
<http://ps.lenguavalencianasi.com>